

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

E földön békesség. Lukács 2, 14.

Békességet hirdetnek e földnek az Istent dicséző égi angyalok. Hirdetik az éjbe borított bethlehemi mezőkön Messiást váró s remény-ségben élő pásztoroknak. Hirdetik az egész világnak. Békesség e földön...

Hol van békesség e földön? Keresem, kutatok utána, vágyó-szorongó szívvel, könnyezve, imádkozva, de nem találok békességet. Hol van békesség e földön? Három világrészen véres háború dúl, a negyedik készülődik rá, s az ötödik sem semleges. Háború van s nincsen béke. Béke pedig azért nincsen, mert nincsen békesség. Hiányzik az a békesség, melyet a bethlehemi angyalok hirdettek.

Bethlehemben megszületett a Békesség. Megszületett Jézus. »Ő a mi békességünk« (Ef. 2:14). A békétlenségtől megszabadító. Aki megszabadít minket önmagunktól: önmagunkat kereső, féltő, bálványozó s önmagunknak élő önző Énünktől. Megszabadít a szomorúságunktól, melyben hullatjuk keserűn fájó könyeinket kenyér nélkül, hideg szobában, betegágyon, koporsó mellett, árván-kifosztottan; szomorúságunktól, melynek gyökere s éltetője a hitetlenségünk... Megszabadít erőtelenségünktől, melyben tespedünk, gyötrődünk, vonszoljuk magunkat, össze-összeroskadunk, immár csak lefelé nézve, a föld felé és még lejjebb; erőtelenségünktől mint bizalmatlanságunk következményétől, mely bizalmatlanságunkban megfélemezünk Arról, aki »erőt ad a megírádottaknak, és az erőtlén erejét megsokasítja« (És. 40:27—41)... Megszabadít bűneinktől. Minden bűnünktől, melyek vesztünket okozzák (Róm. 6:23). Megszabadít önmagunktól. . Teszi ezt azért, hogy magához szeret s magához köt. Jobban mint a mágnes a tűhegyet. Jobban mint a szülő a gyermekét. Erősebben mint a Sátán az övéit. Sokkal-sokkal erősebben. Az Ő szeretete úgy köt, ahogyan semmilyen más erő nem köt. Megszabadít a békétlenségünktől. Valóban?

Tőlünk függ, hogy van-e békességünk. Tőlünk emberektől függ, hogy van-e s lesz-e béke e földön. Az angyalok üzenetéhez mit sem tehetünk hozzá — el sem vehetünk belőle semmit — de azt tehetjük, hogy meghalljuk s befogadjuk az üzenetet s akiről szól az üzenet: *Jézust*. Oh Testvér, halld meg szeretetem kérő szavát: fogadd be Jézust! Hadd jöhessen Karácsony Békessége hozzád s örömondóként te vihess békét (És. 52:7), ahova küldetsz e földön. Mert valahova téged is küld az Isten...

Z. H.

Eljön.

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.
 Eljön! Eljön!
 Beteg, a gyógyulásod,
 rab, a szabadulásod,
 halott, az életed.
 Szomorú, most jön az öröm!
 Erőtlen, most jön az erő!
 Éjbe' járó, hajnalra váró,
 fölkel a fény neked.
 Zendül az ég,
 zendül a föld,
 Isten izent:
 Eljön! Eljön!
 Ádvent! Ádvent.

Ádvent. Dörög rendíthetetlen,
 kemény, királyi üzenetben.
 Eljön! Eljön!
 Ha elkerülöd a mosolyban,
 elédkerül mint könny, sikoltás.
 Ha a bölcsőben meg nem látod,
 útadat állja mint koporsó.
 Eljön az Első és Utolsó.
 Ha mint templom szelíd harangja
 nem találhat szíven a hangja,
 ágyuk ádáz tűzében hallod
 ítélni rajtad majd e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,
 elnémulhat szolozsma, zsoltár,
 házad küszöbén fog megállani...
 A munkazajban, léha dalban,
 vagy az éj titkos csendjében fogod
 közelgő lépteit meghallani.
 Eljön! Eljön! Ki nem kerülheted.
 Ha kikerülöd mint kegyelmet,
 úgy kell bevárnod mint ítéletet,
 Hallod? Hallod?
 Mozdul az ég, mozdul a föld,
 Isten izent:
 Eljön. Eljön.
 Ádvent. Ádvent.

T. E. d. t.

Karácsony a betegágynál.

»Túlságosan szomorú vagyok ahhoz, hogy karácsonyt ünnepelhessek. Számomra nem lehet karácsony...«
 Milyen gyakran halljuk ezt, különösen betegágyak mellett. Amíg ezt a gondolatot fel nem adod s félre nem teszed, nem lehet igazi karácsonyod. Felejtsd el és jöjj közel a Gyermekhez. Valamit mondani akar néked. Mégpedig azt, hogy mi a különbség boldogság és áldás között.

Ha a karácsonyt erőtlenül, betegesen és szomorúan betegágyon töltöd, azt boldogságnak nevezni nem lehet. »Boldog, aki egészséges s vidáman élvezheti az ünnepeket« — mondod. De Az, aki a szent éjszakában megszületett, halkán és láthatatlanul, mégis valóságosan odalép az ágyadhoz, kezébe veszi erőtlen kezéd, a szemedbe néz és azt mondja: Ne félj, elrejtett örömet hozok néked. Égi, titkos kincseket, amelyből láthatod, hogy nem felejtettelek el. Ha boldogságnak nem is mondod azt az állapotot, amelyben most vagy, de áldást rejt magában. Olyan, mint egy karácsonyi csomag: a hosszú úton papírja megrongálódott, beszennyeződött, de ami benne van, boldogságot, örömet adó...

Igy beszél a Megváltó. Veled beszél. Nem mindenki előtt, hanem a csendes kamrában. Most már nem leszel egyedül. Kies mezőkre visz, ahol köröskörül csupa béke. Így áldja meg a »csapást«, »szerencsétlenséget«. Szólhatott volna-e a Megváltó akkor is így a lelkedhez, ha nem ilyen nyomorúságos állapotban volnál? S azok, akik »boldogana élvezhetik az ünnepet olyan áldottak-e, mint amilyen te lettél?

Öröm és áldás, — kettő. Áldott karácsonyt kívánok néked! Néked, aki súlyos betegágyon fekszel!

Az ajándékozás és elfogadás művészetéről.

Az ajándékozás és elfogadás olyan valami, amit meg kell tanulnunk; nincs meg bennünk. Semmi sem igényli a szeretetnek olyan gyöngéd-ségét, annyi önmegtágadást, erőt, valódi alázatosságot, mint az ajándékozás és elfogadás. Az ajándék a szeretet hordozója. Híd ember és ember között. Híd, amelyen át vi-gasztalón, segítve, együtt örvendez-ve közli magát a szeretet. Az aján-dékban én vagyok... S mit tettünk mi emberek az ajándékozással? »Va-lamit illik adni!« — így szoktuk elintézni egymást. Vesszük azt, ami kezünkügyébe esik, tekintet nélkül arra, hogy a másik használhatja-e. Vannak ajándékok, amelyek nem kö-zösséget ápolnak, hanem eltávoló-dást, elhidegülést eredményeznek.

»Az éhezőnek szegd meg kenyere-det« (És. 58:7), azt jelenti: adj a tiedből, ne morzsát, ne használha-tatlant adj; szíved legyen az aján-dékodban. A léleknélküli ajándéko-zás árt. Az ajándék kerül a központ-ba s ezáltal mind az ajándékozó, mind a megajándékozott önzővé, szá-mítóvá válik; emberek lekötelezett-jévé. Az igazi ajándékozásnak mély, mennyei forrása van. Azért ajándé-kozunk, mert mi is Istentől meg-ajándékozottak vagyunk? Azért sze-retünk-e, mert Ő bennünket is ri-degségünkől kiszeretett? Az legfőbb gondunk — az ajándékunk által is, — hogy a másik lelke mentessék meg, amint a mienk megmentetett?

A helyes adakozásnál az adakozó nem tudja, hogy ő ad. »Uram, mikor láttuk, hogy éhezétek és enned adtunk volna? vagy szomjúhoztál és innod adtunk volna?« A tanítványok szol-gálták a Megváltót anélkül, hogy tudták volna. Mint ahogyan a fa nem tud arról, hogy gyümölcsöt te-rem. Jézus fogadott el és Jézus aján-dékozott általuk.

Az ajándékozásnál sokkal nehe-zebb az elfogadás. Nem elfogadjuk, hanem magunkhoz ragadjuk az aján-dékot. Jogot formálunk hozzá, pe-dig a szeretet, amelyet kapunk, so-hasem magától értetődő. Nem köve-telhetjük ki még akkor sem, ha úgy érezzük, hogy jogunk van hozzá. Az olyan elfogadás, amelyik jogot for-mál s amelynek alapja a kapzsiság, elveszi az ajándékozó tiszta örömét s kioltja a hálaérzetet.

Sokak számára az elfogadás túl-ságosan nehéz. Vannak, akiket nem lehet megajándékozni. Miért nem? Talán nagyon alázatosak és szeré-nyek? Igen, ez a látszat, amikor azt mondják: »Ezt igazán nem érdem-lem!« (Mintha az ajándék érdem volna!) »Mivel háláljam ezt meg?« (Mintha az ajándék üzlet volna!) Az ilyenek rendszerint néhány napon belül hasonló értékű ajándékot küldenek. Alázatosság ez? Nem, rette-netes büszkeség, amely nem tud és nem akar köszönetet mondani, más-nak tartozni. Óh hagyjuk magunkat szeretni, megajándékozni! Vajjon miért nem tudsz emberektől elfogad-ni? Mert nem tanultál meg Istentől elfogadni. Az Istentől való elfoga-dás porig aláz, de fel is emel. Aki koldusbüszkeségét feladja és enge-di, hogy Isten szeretete, mely ka-rácsonykor különösen közel jön hoz-zánk, felkeresse; akit Jézus leleplez úgy, hogy kiáltania kell: »óh én nyomorult és bűnös ember«, azt Isten befogadja az atyai házba, megaján-dékozza gyűrűvel és ruhával. Az nem emeli fel többé büszkén fejét Isten és embertársa előtt. Hálás Istennek legnagyobb ajándékáért ép-pen úgy, mint a legkisebbért, még ha emberek kezéből kapja is azt. Isten szeretete által megtörik a jég és könnyű lesz a szeretet jegyében az ajándékozás is és az elfogadás is

Azért van karácsony.

Künn a harctéren történt. Az újoncok között legfeltűnőbb volt B. Olyan álmos, jelentéktelen benyomást keltett, pedig zubbonyán az I. osztályú vaskoronarend díszlett. Azonban amint gépfegyver mellé került, mintha kicserélték volna. Egész teste mozgásba jött, szeme különös tűzben égett, s ha kézigrányt került a kezébe, olyan messzire dobott, mint rajta kívül senki más. Mindezek mellett is B-vel senki nem állt szóba. Szinte kiközösítették.

S most karácsonyt ünneplünk, karácsonyt a harctéren! A táborban nagytakarítást rendeztek. Az asztal közepre került s néhány csomag rá. Kicsiny fenyőágon gyertyák égtek. Itt hirdessem az Igét? És hogyan? Az öröktől fogva való s mégis mindig új karácsonyi Evangéliomot. A karácsonyi Evangéliomot: »Ne féljeteK, mert imé hirdetek néktek nagy örömet... mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus... Dicsőség a magasságos mennyeKben az Istennek, és e földön béKesség, és az emberekhez jóakarati!«

Tehát ezt az üzenetet hirdessem. Miközben beszéltem, tekintetem B-re esett. Hogy került ide?... És most imádkozzam? Kezem önkénytelenül imára kulcsolódott. Azután még énekeltünk, mialatt a többiek csomagjaikat bontogatták. B. hirtelen mellettem termett: »Beszélnem kell Önnek!« »Jöjj, menjünk oda a sarokba!« »Uram! En is más voltam egyszer. Egyszer! Csak azért mondom, hogy tudja...« s csak úgy áradt ajkáról a szó: »Tudom, a többiek megvetnek. Ne szóljon közbe. Azt gondolja, nem veszem észre? De Ön, tisztelendő úr, nem vet meg. Bűnhődniem kell. Más voltam egyszer, de az indulat és harag tönkretett...«

Hogyan segítek ezen a szegény emberen? »Uram, Te segíts rajta!«

»B. én sem vagyok jobb náladnál.« S amikor félbe akart szakítani, to-

vább folytattam: »A Bibliában az áll: Nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. De tudod, hogy Jézus mindent jóvá tett. Te és én, egyikünk sem tud semmit sem helyrehozni. Látod, csak kegyelemből élünk! Ne rázd a fejedet, higj a kegyelemben.«

B. két tenyerébe hajtotta a fejét s feltartóztatlanul hullt a bűnbánat könnye. Én sem voltam többé ura egy szónak sem. Óh, most már tudom, miért van karácsony! Isten megkönyörült rajtunk, rajtunk, akik olyan elveszettnek, elhagyottnak érezzük magunkat! Még egyideig beszélgettünk, azután megszorította a kezemet és azt mondta: »Tisztelendő úr, még most sem tud mindent rólam. De most nem az a fontos. Azt a szolgálatot, amelyet nékem tett a mai estén, életem végéig nem felejttem el. Olyan gyenge vagyok. Megjobbulni, magamat megemberelni, megváltoztatni, — mindezt nem tudom. De hinni, csendesén hinni, ezt ma el akarom kezdeni. Hinnem kell, különben kicsúszik lábam alól a talaj!«

Karácsony után néhány nappal boldogan keresett fel. »Ma kaptam az első tábori lapot a feleségemtől. Annakidején, amiatt a szomorú eset miatt, — hiszen úgyis tudja — ott hagyott. Azt írja, békével gondol rám. Azért, mert újra hiszek, mert ő is remélni az új életben. Hinni és élni és szeretni, tisztelendő úr, ezt akarom!«

B. eltűnt, bennem pedig csendesén megszólalt az angyali ének: E földön béKesség, és az emberekhez jóakarati... *Egy lelkész.*

A hit útján gyakran sötétben járunk, de az örökkévalóságba vetett hit mindig megvilágítja a biztos utat.

★

Ha Isten nem azt teszi, amit mi szeretnénk, sokkal jobbat cselekszik annál, amit mi akarunk.

Karácsonykor.

A szent este közeledik. Már napok óta ennek várásával van tele a szívünk, s ma különösen betölti minden percünket a készülődés. Minél közelebb jutunk az esti órákhoz, annál nagyobb csend, ünnepélyesség vesz körül bennünket. Meleg, pirosuló kályha mellett öltögetünk még szereteteinknek készülő meglepetéseinken, míg a szoba mind sötétebb és sötétebb lesz, hogy egészen közel jöjjön hozzánk a betlehemi nagy éjszaka emléke s közel, nagyon közel, a szívünk mélyébe maga a Gyermek, az ég és föld hatalmas Ura, a világ Megváltója.

Mielőtt megkezdenénk ünneplésünket, a félhomályban elindulunk egy kis karácsonyi csomaggal. Amerre nézünk, a havas hegytetők, mélyen lehajló fehér fenyőágak, a föld talpuk alatt ropogó meleg takarója, párnás házfedelek arról beszélnek, hogy szerető menyei Átyánk milyen nagy gonddal készített el külsőleg is mindent számunkra. Csillogó hó, ragyogó égbolt világítják meg útunkat. Bizonytalan keresgélés után végre célhoz érünk. Alacsony házacska kiécsiny ablakai barátságosan integetnek felénk. S amint közelebb érünk, szent karácsonyi ének hangja üti meg fülünket. Bent, az egyszerű, szegényes szobácskában igen kedves kép tárul elénk. Csöpp kis karácsonyfán néhány gyertya pislog. Köréje gyült a kis család s nem ajándékokat találunk alatta, hanem egy nyitott Bibliát, ami igazi, örök értékű ünneppé tehette nekik karácsonyt. Nem nélkülözték a gazdag, színes keretet, a lényegét keresték s mindent megtaláltak. Boldogabban ünnepeltek a maguk szegénységében, mint sok gazdag ember pompás palotájának előkelő termeiben.

S te hogyan ünnepelsz? Jöjj Jézushoz, hogy mindent újjá tehessen.

Készítsd fel szíved bölcsőjét, hogy állandó lakozást vehessen ott.

† I. I. d. t.

Mert ma karácsony van.

Szomorú szívű édesanya ült egyetlen fiával nyomorúságos szobácskájukban szegényes karácsonyfa mellett. A háborút követő szűkös évben történt. Most ünnepelte az első karácsonyt férje nélkül, akiről már megjött a biztos értesítés, hogy a harctéren elesett. Az édesanya mindezt a mai napig titkolta gyermeke előtt. A sürgető naponkénti kérdésre mindig nehezebb volt megfelelni: »Édesanyám, apa mikor jön haza? Hamarosan jön?« A kérdés most is elhangzott: »Anyám, talán ma jön? És ha nem ma, mikor?« Az édesanya zokogva ölelte magához a gyermeket s úgy válaszolta: »Soha, soha!« A kisfiú nem fogta fel mindjárt s amikor megértette, azt kérdezte: »S miért mondd ezt ma?« Az édesanya azt felelte: »Azért gyermekem, mert ma karácsony van! — Értjük-e mit jelent ez a felelet? Olyan sokan tartják a karácsonyt gyermekmesének, hangulatnak. De keresztyének számára nagy, mindent megoldó, boldoggá tévő bizonyosság a karácsony. Olyan erős és olyan bizonyos, hogy megold minden problémát, legyőz sötétséget és nyomorúságot, olyan fényt sugároz, amely keresztültör bánatot, szomorúságot, zűrzavart.

Ne rejtőzz el, jöjj, állj ebbe a világosságba. Miért? Mert ma karácsony van.

A Megváltó eljött azért, hogy senki ne maradjon távol, senki ne csüggedjen, senki ne essék kétségbe. A Megváltó eljött: szeressük egymást s járjunk úgy, mint akik számára ez az igazság teljes vigasztalást jelent. A Megváltó nélkül nincs vigasz a földön, nincs remény a halálban.

Tajfun.

Rettenetes tajfun dühögött a Fülöp-szigetekhez tartozó Panay sziget felett, áradásokat és földcsuszamlásokat okozva. Az egyik folyó gátja megszakadt s óriási víztömeg öntötte el Calibó városát és környékét. A hullámok embereket, állatokat, épületeket sodortak magukkal.

Milyen megrázó szilveszteri jelentés! Az év utolsó napja azzal záródott le, hogy sok-sok ember pillanatok alatt elvesztette vagyonát, otthonát, sőt földi életet is. Az orkán áldozata lett minden. S egy szempillantás alatt kellett átmenni az ideigvalóságból az örökkévalóságba. Ezt a pusztítást a tajfun okozta. Azonban ha végigsétálunk fővárosunk vagy hazánk nagyobb városainak népesebb utcáin s megállunk a kávéházak, vendéglők közelében szilveszter estéjén, még ha be se lépünk, az onnan kiáradó zaj elárulja azt a lelki tajfun, mely sok száz ember lelkét dönti romlásba. Óh, a szilveszter éjszakai tivornyák, babonák sokkal mélyebb szakadékbá, örvényekbe süllyeszti az ember lelkét, s mérhetetlenebb károkat okoznak, mint a Panay sziget felett elvonult tajfun.

Mérhetetlen lelki veszedelmet és veszteséget rejt magában az, hogy a mai ember nem használja ki azokat az Úrtól kapott alkalmakat, melyeket Ő azért ajándékozott, mert ezeket az órákat velünk akarja tölteni. Meg akar bennünket áldani.

Magyar testvérem! Olyan helyen s úgy töltöd-e el szilveszter éjszakáját, ahol és ahonnan átveheted az Úr újévre szóló áldásait? Vagy te is olyan helyen s olymódon töltöd ezt az estét, hogy a mulatozás lármája és zene-bonája mint a tajfun örvényli végig sívár lelkedet? S olyan mélységekbe sodor, ahová el nem érhet az Úr néked készített újévi áldása? Akkor szegény vagy, nagyon szegény, szegényebb Calibó

városának vízözön sújtotta lakosánál! Szilveszter éjszakáját az Úrral, az Úr előtt leborulva töltjük. Milyen nagyon gazdag, boldog új év hasadna akkor reánk!

Sz. M. d. t.

Hová...?

Hora ruit: az óra siet; az óra fut. Soha nem érezzük annyira, mint ósztatódó estéjén, milyen megrázó igazság az emberi életre vonatkoztatva ez az Ige: »...gyorsan továbbtűnik, mintha repülnék«. Egy modern költő megkapó versben szemlélteti az elmúlás gondolatát: »Lámpám kialszik. — Holtfáradtan veszem elő zsebórámat: — éjfél után. — A másodpercmutató megállás nélkül rohan. — Megdöbbenek. Állj meg! Állj meg! — Lepergeted egész életemet. — Rohan az időm a semmibe. — Hová? — Nézz te is órádra! Minden ütése taszítás a sír felé. — Rohan az idő. — Hová? Hová? — A semmibe? Valóban a semmibe? — Esztendeinket üres fecsegéssel töltjük s azután továbbfut, mintha repülnék... mintha repülnék.« — Milyen szánalomraméltók azok, akik ennél a panáznál megállnak. Miért siklanak keresztül, miért nem olvasák el figyelmesen ugyanennek a zsoltárnak az első versét: »Uram, Te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!«

Mināen szóra, amit Isten valaha is mondott s amit a Szentlélek által megiratott, mint biztos alapra építhetünk.

Hudson Taylor.

Menj elől Urunk!

Menj elől Urunk,
Merre indulunk.
Im előttünk áll az élet,
Hadd kövessünk benne Téged.
Míg majd szent kezéd
Mennybe fölvezet.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Dec. 16. Zsolt. 4. Lk. 1:1—4. Most ismét annak a Krisztusnak a könyve nyílik meg előttünk, »aki volt és aki van»: a Lukács írása szerint való szent Evangyeliom. El akarja beszélni azokat a dolgokat, amelyek beteljesétek. Istennek az volt a legnagyobb ígerete, hogy Szabadítót ad a bun és halál rabságában vergődő világnak. S ez a legnagyobb ígélet már beteljesedett ígélet. Cs. ngó gyermekhangok éneklük: »Elveszett a rossz világ, Isten adta szent Fiát: Keresztyennek, örvendjen a szívetek!«

Dec. 17. Es. 30:18—26. Lk. 1:5—17. Zakariás, az Isten rendeléseiben híven járó pap, bent áll az Úr templomában, hogy jó illatot gerjessen az oltáron. Kival pedig a nép sokasága imádkozik a jó illatozás idején. Ekkor megjelenik az Úrnak anyala. Isten rendeléseiben járó embernek jelenik meg és ott jelenik meg, ahol imádkozó sereg van együtt: Ádvent volt akkor is, ádvent van most is. De ha el akarja küldeni kegyelem hírével az Ő követét hozzánk az Úr, hol talál ma minden rendeléseiben híven járó embert s hol talál ma imádkozó sereget? Akinek nincs imádságos ádventje, lehet-e annak karácsonya?

Dec. 18. Es. 32:1—8. Lk. 1:18—25. A hitetlen ajaknak el kell némulnia. Zakariás kételkedik, jelt kér: s kételkedő, hitetlen ajkának a némasága a jel. Jobb lenne a mi ajkunknak is megnémulni, ha kételkedünk és hitetlenkedünk. Olyankor csak véteni, csak rontani tud minden szavunk. Ha nem tudunk csodahívó, csodaváró szívvel, csodahirdető ajakkal ádventet ünnepelni, némuljunk el, legyünk nagyon csendesek. Az Úr hinni tanít a csendben. Zakariás ajka a néma hónapok után Istent magasztaló énekre, Szentlélekkel teljes szavakra nyílik.

Dec. 19. Es. 33:1—6. Lk. 1:26—38. Mária felelete a hit, alázatosság, engedelmesség örök példája. Emberileg lenetetlen, telfoghatatlan, amit az angyal hirdet. De ha Istennél semmi sem lehetetlen, mi mást mondhatna, mint: »Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint.« Bár ilyen készséggel, engedelmes, alázatos eszközei lennénk mi is a mi Urunknak, hogy akadálytalanul munkálkodhatnék életünkön keresztül.

Dec. 20. Es. 33:20—24. Lk. 1:39—45. Erzsébet az első, aki Urának vallja a még meg sem született Krisztust. »Betelek Szentlélekkel« — mondja róla az Ige. Hisz »senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által«. (I. Kor. 12:3.) Mi is megtanuljuk Krisztusról, hogy Ő a Megváltó, a Király, a Pásztor, az Úr, a Közbenjáró. De a Szentlélek mun-

kája, ha boldogan kiáltjuk: »Az én Megváltóm, az én Királyom, Pásztorom, Közbenjáróm és Uram!« Az ádventi örömujjongásban: »Jön a Király!« — a Szentlélek egyre azt hirdeti: »A te Királyod! A te Urad!« Higgyunk néki! »Boldog az, aki hitt...«

Dec. 21. V. Móz. 18:15—19. Lk. 1:46—56. A Megváltó jövetele nem a felfuvalkodottaknak, hatalmasoknak és gazdagoknak szol, hanem az éhezőknek és azaatosoknak. Ez csendül ki Mária énekéből, Esaiás jövendőzéséből: »Főikent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömöt mondjak«, és a Megváltó szavaiból: »Boldogok a lelki szegények... Boldogok, akik enezik az igazságot...« Ha szegényen, üresen, éhező szívvel megyünk Hozzá, Ő gazdaggá tesz és megelégit. Azert jött, hogy életünk legyen és bővülkjünk. De ha a magunk gazdagságával eltelve talál, nem tud megajándékozni örök javaival: elküld üresen. Ime, ez a titka annak, hogyan lehet gazdag, vagy szegény a karácsonyunk.

Dec. 22. 1:19—28. Fil. 4:4—7. Ján. 1:15—18. I. Ján. 1:1—4. Lk. 1:57—66. »János a neve«, amint az angyal hirdette, hogy már a név is megjelentse: Isten kegyelme hajol most le az elveszett, bűnös emberhez. Mert »János« annyit jelent: »Isten irgalmas«. Zakariás vallást tesz az égi üzenetben való hitéről, amikor táblára írja János nevét: azonnal feloldódik a nyelve, áldhatja Istent és hirdetheti csodálatos dolgait. Hirdetheti, hogy Isten irgalmas!

Dec. 23. Zsolt. 5. Lk. 1:67—80. Zakariás éneke hosszú éj után a hajnalt köszönti. Beteljesedtek az ígéretek! Isten meglátogatta népét! Megemlékezett szövevényéről, elküldte az ígért Szabadítót, hogy megszabadulván ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgálhassuk Őt. Zakariás énekében már nem ádventi várakozás, de ujjongó karácsonyi öröm hangja cseng. Örül mindannak, amit a Megváltó jött jelent: az üdvösségnek, a szabadulásnak, a biztonságának, a bűnbocsánatnak, hajnali fénynek, békesség útjának. Krisztusban ez mind a miénk. Szegényes emberi szóval ki sem fejezhető a csoda: »Meglátogatt minket a naptámadat a magasságból!«

Dec. 24. Es. 9:6—7. Lk. 2:1—14. Voltak, akik ott éltek akkor Betlehemben, amikor zengedező mennyei seregek szálltak le a földre, azon a csodálatos éjszakán: de nem látták az angyalok jelenését, nem hallották a karácsonyi glóriát, nem tudták a jászolbölcsőben nyugvó égi jövevényről. Aludtak. Végigaludták karácsonyt. A pásztorok vigyáztak. Es mert vigyáztak, hallották az örömhírt, az angyaléneket. Az Úr anyala éppen hozzá-

juk ment és éppen nekik jelentette meg a »nagy örömet, mely az egész népek öröme lészen«. Ujra karácsonyeste van. Akarunk-e ébren vigyázni, mint a pásztorok?

Dec. 25. Lk. 2:1—14. Tit. 2:11—14. Mt. 1:18—23. I. Ján. 3:1—5. Lk. 2:15—20. Nagyon sokat tanulhatunk a pásztoroktól. Vigyáztak, hitték az angyali szónak és meg akarták látni az Istentől tudtukra adott dolgot. Így azután »hallottak és láttak«. — Ma a karácsonyi harangok zengő hívására megtelnek a templomok, nem lesz üres hely. Emberek milliói fognak hallani, hallani és hallani. De vajon hányan kívánják meg is látni, meg is tapasztalni a dolgot, amely nekik hirdettetik? Ha a pásztorok nem mentek volna el egészen Betlehemig, megmaradt volna bennük a csodálatos látomás emléke. De amikor ott térdeltek a jászol mellett, a Megtartó születése számukra élő valóság lett. A mi számunkra is az lehet. Menjünk a pásztorokkal. Menjünk el Betlehemig!

Dec. 26. Lk. 2:15—20. Titus 3:4—7. Ján. 1:1—14. Zsid. 1:1—6. Lk. 2:21—35. Az ősz Simeon nem halt meg, míg meg nem látta az Úrnak Krisztusát. Adventi ember volt. Megérte a karácsonyt és békeességben hazatért. Azóta nincs ember, akinek a nélkül kellene meghalnia, hogy ne láthatná az Úrnak Krisztusát. Megis anynyian halnak meg Krisztus nélkül, mert nem keresik Őt simeoni, igaz, emésztő adventi vággyal. Az agg próféta és szavai, hogy »sokan ellene mondanak«, évszázadról évszázadra beteljesülnek. A mi századunkban is. Most is sokan ellene mondanak és kevesen jutnak el arra a karácsonyi boldogságra: »Látták szemeim a te üdvösségedet.« Pedig megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek!

Dec. 27. És. 35:3—10. Lk. 2:36—40. Krisztus megtalálása egy keresztény életben sem hozhat más gyümölcsöt, mint Annáéban: »Hálát adott az Úrnak és szóla Őfelőle mindenknek, akik Jeruzsálemben a váltáságot várták.« Akinek karácsonya volt és Megváltója van, nem tud mást tenni, mint áldani Istent. Kítör a szívéből a hála. És nem tud mást tenni, mint bizonyágtévő lenni a megtalált Messiásnak. Hisz mások is a váltáságot várják. Szólni kell Őfelőle mindenkinek. Ha mi másképp is tudunk cselekedni, akkor nem volt igaz karácsonyunk.

Dec. 28. És. 63:7—16. Lk. 2:41—52. »Szent és rettenetes Isten«, »bosszúálló, erős Isten«: ez az Őszóvség kegyesének a vallomása. Erzik a bűn nagy közbevetését. Esaiás próféta mondja ki először: »Te Uram vagy, a mi Atyánk«. De az ő ajkán ez még prófécia. S most megszólal a gyermek Jézus: »Az én Atyám«. Ő

azért jött, hogy elvegye a mi bűneinket, odavezessen a szent és rettenetes Istenhez és bátorítva mondja: »Az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.« *Evangelium! Örömhír!*

Dec. 29. Lk. 2:33—40. Gal. 4:1—7. Lk. 2:25—32. II. Kor. 5:1—9. Zsolt. 147. Egy év utolsó napjai. Emlékezzünk meg mindarról, ami bennünk, velünk, körülöttünk történt és vessünk számot. A 147. zsoltár arra szólít, hogy hálaadással énekeljünk az Úrnak. Ha körülnézünk, nem tudjuk megtenni. Ha magunkba nézünk, nem tudjuk megtenni. Emeljük Istenre a te-kintetünket. Mindent Ő cselekedett velünk és mindent jól cselekedett. Kezdjünk csak bele a dicsérő énekbe. Majd végére sem érünk, annyi okot fogunk találni a hálaadásra. Lehet, hogy sok minden hiányzik, de »egy a szükséges dolog« és nekünk Megváltónk van. Dicsérjük Őt! Hiszen Istenünkről énekelni jól!

Dec. 30. Zsolt. 6. Zsolt. 127. Isten nélkül küzdeni, fáradozni, építeni: hiábavalóság és hiábavalóság. Ha nélküle élünk, nélküle akármilyen nagy dolgokat tettünk: hiábavalóság! Jó ezt megfontolnunk most, újév küszöbén. Ne lépjük át nélküle a küszöböt! Vele induljunk, Vele építsünk, Vele vigyázzunk. Legyünk az Ő szerelmes gyermekei, akiket álmukban is megalégíthet, mert biznak Benne és dicsőítik Őt. »Vele, minden lépést Vele! Vele járn szüntelen! Nagyobb áldást ember szíve nem kívánhat sohasem!«

Dec. 31. Zsolt. 90:1—17. Zsolt. 100. Elmúlik az év, de az Úr kegyelme nem múlik el az évvel, nem múlik el az életünkkel sem: örökkévaló. Visszanézünk a tovatűnt napokra, s szívünkéből eltör a 100. zsoltár hálaéneke: Áldunk Téged, mert jó vagy és örökkévaló a Te kegyelmed! az Úr pedig előre mutat, átvezet a határon ismeretlen jövendő felé és egyetlen útravalónak ígérget ad: »Elég néked az én kegyelmem.«

T. E. d. t.

»Született néktek ma a Megtartó!« Soha nem volna szabad ezt a menyeyei üzenetet úgy fogadnunk, mint magától értetődő, régen ismert tény. Legyen az naponként új. Az Atya szeretetéről s a Fiú megváltó cselekedetéről szóló Evangelium mint szent tűz járjon át s hevítsen fel bennünket. Csak így leszünk alkalmasak arra, hogy a felmagasztalt Úrról szóló híradást tovább vigyük: a Szabadító megszületett.

Rappard Dóra.